

[Ivar Nørgaard]

Det er en meget kryptisk udtalelse, som faktisk kræver fortolkning, for indeholder fællesnævneren også Danmark? Og hvordan skal anstødsstenen fjernes?

Den ny artikel 99 i Romtraktaten, der jo er en del af Fælles Akten, siger om omsætningsafgifter, forbrugsafgifter og andre indirekte afgifter, at de skal harmoniseres i det omfang, det er nødvendigt for at sikre det indre markeds oprettelse og funktion. Og jeg bemærkede, at udenrigsministeren i sit indlæg talte om, at man skulle fjerne hindringer for erhvervslivets og borgernes økonomiske aktivitet. Men det er jo det samme som, at man ikke nødvendigvis skal sørge for, at borgerne frit kan bevæge sig over grænserne, uden at der er nogen som helst bomme eller mennesker, der vil tale med dem. For hvis borgernes økonomiske aktivitet også skal indeholde, at de skal kunne købe vognfulde med ølkasser, er det en speciel økonomisk aktivitet for forbrugere. Jeg går ud fra, at det, når udenrigsministeren taler om økonomisk aktivitet hos borgerne, drejer sig om erhvervs-mæssig aktivitet og ikke forbrugsaktivitet.

Det er først, når man inkluderer en total afskaffelse af grænsekontrollen i begrebet det indre marked, at der kan opstå problemer for konkurrenceevnen. Og så opstår de ikke for fremstillingsvirksomhederne, men kun for handelsvirksomhederne, idet der ikke vil være tale om, at afgifter – hverken moms eller specialafgifter – har indflydelse på de enkelte fremstillingsvirksomheders konkurrenceevne. Men fjerner man grænsekontrollen, kan det få indflydelse på handelsvirksomhedernes konkurrenceevne, fordi danskere f.eks. så kan tage til Tyskland og købe dansk fremstillede varer til en lavere beskatning. Det er problemet. Og dér mener vi, at det, som hr. Duetoft selv nævnte det, alligevel er nødvendigt at fastholde grænsekontrol, fordi man skal sikre sig mod indsmugling af narkotika og skal bekæmpe terrorisme osv. Derfor mener vi, at man godt kan fastholde grænsekontrollen vedrørende forskelligt beskattede varer, og det kan ske ved stikprøver.

Om sommerhusene vil jeg kun sige, at det jo allerede ved Danmarks tiltrædelse af Romtraktaten blev gjort klart, at Danmark kunne opretholde den lovgivning, som hr. Erhard Jakobsen også har været med til at stemme for i sin tid. Vi finder ikke, at det, der er sket siden ved mini-

strenes rejse til Bruxelles, har ændret denne situation i gunstig retning. Men vi er i hvert fald glade for, at der stadig er et flertal her i Folketinget for, at vi ikke sælger ud af den danske jord.

Til sidst skal jeg sige et par ord om den såkaldte sociale dimension. Kommissionsformand Jacques Delors har ved flere lejligheder stærkt fremhævet nødvendigheden af, at man parallelt med gennemførelsen af standardiseringsbestrebelseerne også indfører det, han kalder en social dimension. Dér bør vi være opmærksom på, at ordet »social« i Fællesmarkedets terminologi er noget ganske andet end i dansk terminologi. Det, man tænker på i Fællesmarkedets terminologi, er arbejdsmarkedsforhold, altså spørgsmål om arbejdsmiljø, arbejdsforhold og kollektive overenskomster. Det papir, som Kommissionen har udarbejdet om den sociale dimension, er meget omfangsrigt, men det er særdeles skuffende i sit indhold. Det handler mere om, hvordan man kan effektivisere den fri bevægelighed af arbejdskraften og etableringsfriheden, end om, hvordan man kan hindre social dumping, og hvordan man kan højne arbejdsmiljøet og arbejdsforholdene i øvrigt.

Vi finder, at man ikke bør vente så længe, som statsministeren her har givet udtryk for, nemlig at man først skal holde en rundbordskonference, før man tager stilling til, hvad der er den danske holdning.

Allerede ved behandlingen af en række direktiver i EF-Parlamentet i øjeblikket, som vi har haft til behandling i Markedsudvalget, har der været anledning til at tage stilling til det, Jacques Delors kalder »den sociale dimension«, og hvor vi har kunnet konstatere, at man på en række områder ikke er gået så langt, som vi kunne ønske det. Det synes vi at statsministeren og hans ministre skulle have gjort opmærksom på under forhandlingerne og prøvet på at få ændret.

Jeg nævner det konkrete tilfælde med offentlige licitationer. Dér burde de allerede ved fastlæggelse af den fælles holdning have fået fastlagt, at man skulle tage hensyn til overenskomsterne i det land, der udbyder det i licitation, og det forstår jeg at jeg er enig med forespørgerne om i denne sag.

Til sidst vil jeg sige, at jeg synes, de to ministre gør for meget ud af, at Danmark ikke kan